

HET WONDERBAARLIJKE VERHAAL VAN

de
kleine
prins

Naar *Le Petit Prince* van Antoine de Saint-Exupéry
Bewerkt door Tiny Fisscher en met illustraties van Mark Janssen

‘VOLT

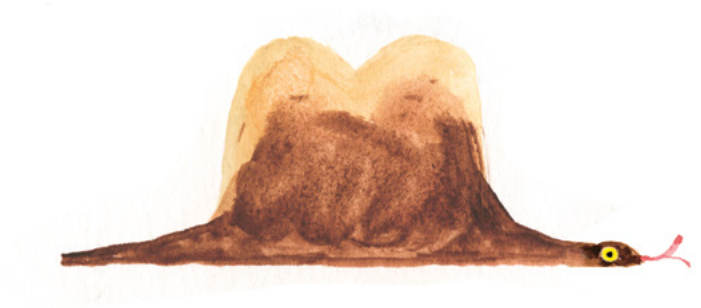
1.

Er was eens een jongetje dat in een boek over de jungle een tekening had gezien van een boa constrictor. Op de tekening zag je hoe die reusachtige slang een wild dier verslond. Er stond bij: *Boa constrictors slikken hun prooi zonder te kauwen door. Daarna kunnen ze zich niet meer bewegen, en slapen ze wel zes maanden lang om de boel te verteren.*

Het jongetje vond dat zo interessant dat hij nog veel meer over de jungle ging lezen, en na een poosje maakte hij zijn allereerste tekening ooit. Hij liet zijn meesterwerk aan de grote mensen zien.

‘Worden jullie hier bang van?’ vroeg hij.

‘Bang?’ zeiden de mensen. ‘Wie is er nou bang voor een hoed?’

Maar hij had helemaal geen hoed getekend, het was een boa constrictor die een olifant had doorgeslikt!

Nou já, dacht het jongetje. Grote mensen begrijpen ook nooit iets uit zichzelf, je moet ze altijd alles uitleggen. Toen tekende hij de binnenkant van de boa constrictor, zodat de mensen konden zien wat het was.

Zijn tweede tekening zag er dus zo uit:

Maar weet je wat de mensen zeiden: 'Stop maar met tekenen, en maak vooral geen open of dichte boa constrictors meer. Ga maar lekker rekenen en lezen en schrijven, en doe je best met aardrijkskunde en geschiedenis. Dat is allemaal veel belangrijker dan tekenen.'

Het jongetje durfde geen derde tekening te maken, laat staan een vierde. Zo kwam het dat hij al op zesjarige leeftijd besloot om geen schilder te worden.

Hij moest dus een ander beroep kiezen en hij werd vliegtuigpilot. Hij ging de hele wereld over en toen vond hij het reuzehandig dat hij veel van aardrijkskunde wist. Zo kon hij duidelijk het verschil zien tussen bijvoorbeeld China en Frankrijk. Dat kwam vooral goed van pas als je verdwaald was.

Door al die reizen ontmoette de piloot een heleboel mensen, ook types die zichzelf Heel Belangrijk vonden. Veel van die mensen vielen de piloot knap tegen. Hij had namelijk tekening nummer 1 bewaard en hij vroeg altijd wat ze daarop zagen. De meesten antwoordden: 'Een hoed.'

Nou ja, een hóéd! Zo slim waren die Zogenaamd Belangrijke Mensen dus niet.

De piloot zei dan niets meer over boa's of oerwouden, en praatte maar een beetje mee over Zogenaamd Belangrijke Zaken. Ze moeten vast gedacht hebben: wat een wijs iemand is die piloot, en wat praat hij verstandig!

Ach, hij liet ze maar denken.

Ik zal je verklappen: dat jongetje, en later die piloot... was ik.

Intussen ben ik oud en wil ik eindelijk het verhaal vertellen dat ik nog nooit aan iemand heb verteld. Ik was bang dat niemand me zou geloven, maar nu ben ik daar niet bang meer voor. Zolang jij me maar gelooft, dan is het goed!

Het verhaal gaat over mijn vriend de kleine prins. Het is heel lang geleden dat ik hem heb gezien, en soms ben ik bang dat ik hem zou kunnen vergeten. Dat mag natuurlijk nooit gebeuren!

Het geluk een vriend te hebben gehad, is heel bijzonder. Daarom wil ik je graag over hem vertellen, zodat hij altijd in onze herinnering zal blijven.

Speciaal daarvoor heb ik kleurpotloden gekocht, en een verfdoo. Ik teken de dingen zoals ik ze me herinner, of ze er nu echt zo uitzagen of niet. Jij was er toch niet bij, je kunt dus nooit zeggen: 'Zo zag de kleine prins er niet uit!' of: 'Zijn kleren hadden een heel andere kleur!' of: 'Hij was veel kleiner (of veel groter)!'

Ik vind trouwens dat ik behoorlijk goed kan tekenen voor iemand die na die twee mislukte kindertekeningen jarenlang geen tekenpotlood meer in zijn handen heeft gehad.

(Psst... Intussen weet ik dat die eerste twee tekeningen helemaal niet mislukt waren. De grote mensen hadden er gewoon geen verstand van.)

Mijn verhaal begint op de dag dat ik in mijn eentje in mijn vliegtuig zat en motorpech kreeg. Gelukkig was ik een heel goede piloot en wist ik op het nippertje een noodlanding te maken.

Boem, daar stond ik: midden in de woestijn, minstens duizend kilometer van de bewoonde wereld vandaan, helemaal alleen...

2.

Overall om me heen zag ik zand, zand en nog eens zand. Zelfs in de verste verte was niet één boom of struik te zien. Ik voelde me nog eenzamer dan een schipbreukeling midden op de oceaan.

Wat moest ik doen? Ik had maar voor een week water bij me en ik wist niet of het me zou lukken om de motor helemaal in m'n eentje te repareren. Die dag lukte dat niet meer. Het werd al snel donker en ik was zo moe dat ik in het zand in slaap viel.

De volgende ochtend werd ik wakker van een lief, klein stemmetje: 'Alsjeblieft, teken eens een schaap voor mij.'

Ik kwam overeind en wreef in mijn ogen.

'Tekenen eens een schaap,' vroeg het stemmetje weer. Er stond een jongetje voor me dat me ernstig aankeek. Hij zag er niet uit alsof hij bang of verdwaald was, en hij leek ook niet erg moe of hongerig.

'Wie ben jij?' vroeg ik.

Hij gaf geen antwoord, maar vroeg voor de derde keer: 'Ach toe, teken een schaap voor mij.'

Na die eerste twee keer had ik nooit meer een tekening gemaakt, dus ik zei een beetje knorrig: 'Ik kan niet tekenen.'

'Dat geeft niet,' zei het jongetje. 'Tekenen toch maar een schaap.'

Ik weet niet waarom, maar ik haalde een vulpen en een blaadje papier uit mijn zak en tekende geen schaap, maar een boa constrictor die een olifant had ingeslikt.

Tot mijn stomme verbazing zei het jongetje: 'Ik wil geen olifant in een boa constrictor. Die slang is veel te gevaarlijk en een olifant is veel te groot! Zo veel ruimte heb ik niet. Ik heb een schaap nodig, toe, teken een schaap.'

Een beetje overdonderd tekende ik een schaap.

Het jongetje bekeek de tekening aandachtig en zei: 'Dit schaap ziet er ziek uit. Tekenen maar een ander.' Ik probeerde het.

'Dat is geen schaap,' zei het jongetje. 'Dat is een ram, hij heeft hoorns.'

Ik deed een nieuwe poging, maar ook dat schaap werd afgekeurd. Ongeduldig tekende ik door, maar het ene schaap was te groot, het andere te klein en het volgende te oud.

'Ik wil geen oud schaap,' zei het jongetje. 'Mijn schaap moet lang leven.'

Mijn geduld raakte op. Ik maakte een krabbeltje en zei: 'Dit is een kist, daar zit jouw schaap in. En nu moet ik mijn motor maken.' Ik stond op.

Het jongetje bekeek de tekening en begon te stralen.

'Dat is precies wat ik bedoelde!' Toen verscheen er een frons op zijn voorhoofd. 'Maar denk je dat dit schaap veel gras eet?'

'Waarom wil je dat weten?'

'Omdat ik bij mij thuis maar een heel klein tuintje heb, dus ook weinig gras.'

'Geen probleem,' zei ik. 'Ik heb je een heel klein schaapje gegeven.'

Hij bekeek de tekening nog eens goed en zei: 'Nou, zó klein is het ook weer niet.' Hij dook met zijn neus in het papier en fluisterde: 'Het schaapje slaapt, zie ik...'

